

Arrest

nr. 91 059 van 6 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 22 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 8 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandeese staatsburger te zijn. Toen u in het secundair onderwijs zat maakte u kennis met S., een meisje dat vijf jaar ouder was dan u en voor u zorgde in de school. Op een avond ging u met haar naar de badkamer in de kostschool waar jullie beiden zaten en vertelde ze u dat ze u leuk vond en uw partner wou zijn. U vond dit nogal een gek idee en diende hieraan te wennen. Ze vroeg u met haar mee te douchen en ze begon u aan te raken en u liet begaan. U was verlegen maar S. zei u dat u dit zou moeten doen indien u haar partner wou worden. De volgende dag ging u akkoord en sindsdien hadden jullie een relatie. Toen S. aan de universiteit verder ging studeren en u de middelbare school stopzette, verbleef u regelmatig gedurende meerdere dagen bij haar. Op een dag in 2010 kwamen er twee Europese vrienden van S., B. en S., bij haar logeren. Jullie maakten veel plezier samen. Jullie dachten dat B. en S. een homo-koppel waren. Op een avond bleef u alleen met B. thuis en verkrachtte hij u. U durfde dit echter niet tegen S. te zeggen omdat u haar niet wou kwetsen. Enkele maanden later ontdekte u echter dat u zwanger was. U vertelde alles aan S. die eiste dat u de baby zou laten weghalen. U wou dit niet maar omdat u bang was uw vriendin te verliezen stemde u hier toch mee in. S. bracht u naar een kliniek waar u een drankje kreeg om de vruchtafdrijving op te wekken. U nam het drankje en verloor veel bloed en had veel pijn. Enkele weken later voelde u echter beweging in uw buik en ontdekte u dat u toch nog steeds zwanger was. S. was woedend en vermoedde dat u iets verborg voor haar. Jullie maakten ruzie thuis omdat u er niet meer mee wou instemmen opnieuw een abortus te proberen. S. liep binnen en buiten en riep tegen u waarop de mensen uit de buurt kwamen kijken. Ze vroegen waarom jullie als zussen of vriendinnen ruzie maakten waarop S. hen toeriep dat jullie geen zussen waren maar partners. Hierop werd de menigte woedend en begonnen ze jullie te slagen. U kreeg echter hulp van een vrouw die u uit de menigte trok en u geld gaf om weg te lopen. U nam een taxi en ging naar uw tante S.. Bij uw tante vernam u dat heel uw familie nu op de hoogte was van uw lesbische geaardheid. Op een avond kwam er zelfs een menigte met de politie naar het huis van uw tante. Uw tante gaf u geld en u vluchtte langs de achterkant van het huis weg. U hoorde nog uw tante roepen maar weet verder niet wat er met haar gebeurd is. U ging vervolgens naar een vriendin van S., L.. Bij L. vernam u dat S. vermoord was door de menigte die jullie aanviel. S. wou u helpen. U bleef bij haar ondergedoken en beviel er van uw zoon, B. op 2 januari 2011. Omdat L. vond dat u situatie niet goed was, regelde ze vervolgens uw vertrek uit Oeganda. Op 20 maart 2012 kwam u in België aan waar u op 22 maart, samen met uw zoon, asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde lesbische geaardheid. **Zo kunnen er een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde lesbische geaardheid.**

Zo liet u tijdens uw verklaringen over het begin van uw relatie met S. uitschijnen dat uw 'beslissing' om lesbisch te zijn weloverwogen was en met weinig moeite gepaard ging. U verklaarde dat, wanneer S. u de relatie voorstelde, u haar zei dat u 'erover zou nadenken' en dat u, hoewel u gechoqueerd was op het moment van de vraag, u toch onmiddellijk met haar ging douchen en de volgende dag akkoord ging met de relatie (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart uw 'beslissing' om een lesbische relatie met S. te beginnen door het feit dat u de andere meisjes over jongens hoorde ruziën en u dat niet wou (zie gehoor CGVS, p. 3). Later tijdens het gehoor bevestigt u uw verklaring dat het een persoonlijke beslissing is om lesbisch te worden, 'je denkt erover na en dan beslis je' (zie gehoor CGVS, p. 12). Deze verklaringen laten uitschijnen dat het aangaan van een lesbische relatie in Oeganda een haalbaar alternatief is voor iemand die geen relatie (meer) wil aangaan met mannen of die teleurgesteld is in mannen. Dit is een merkwaardige voorstelling van de werkelijkheid in Oeganda, waar homofobie heerst en het dus niet voor de hand ligt te 'opteren' voor een lesbische relatie. Geconfronteerd met deze merkwaardige 'beslissing' in een land als Oeganda verklaart u dat u slechts 16 jaar was en er niet over nadacht (zie gehoor CGVS, p. 12). Gegeven het feit dat u uit een streng christelijke familie kwam die duidelijk vijandig stond tegenover mensen met een homoseksuele geaardheid en gegeven uw verklaringen dat u zich blijkbaar wel bewust was van het feit dat een relatie met een jongen op je 16e niet mocht en een schande was (zie gehoor CGVS, p. 9, 12), mocht evenwel verwacht worden dat u

er ook rekening mee zou houden dat een lesbische relatie uit den boze was voor uw omgeving. Het feit dat u hier blijkbaar niet over nagedacht hebt, komt opnieuw absoluut niet doorleefd over.

Bovendien antwoordde u op de vraag wat u voelde toen u ontdekte dat u lesbisch bent dat u eerst dacht dat het gek was omdat u zag hoe erover gepraat werd en dat het in het begin raar was maar dat u eraan gewend werd, het leuk vond en dat u het zich niet aantrok (zie gehoor CGVS, p. 9). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u reeds de dag nadat S. u, nochtans totaal onverwacht (u verklaart gechoqueerd geweest te zijn), het voorstel van een lesbische relatie deed akkoord ging met de relatie (zie gehoor CGVS, p. 3). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst en gezien u blijkbaar opgroeide in een streng christelijke omgeving met een oom die pastor was en tegen homoseksualiteit predikte (zie gehoor CGVS, p. 2, 5, 6) is het bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar weinig vragen zou gesteld hebben bij uw lesbische geaardheid. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u een eerste lesbische ervaring had en toen u beseftte dat u lesbisch bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met ernstige gevoelens van twijfel, angst, onzekerheid, frustratie,...omwille van het feit dat u een geaardheid hebt die sociaal volstrekt niet aanvaard was. Dat u uw ontdekte lesbische geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over. Deze conclusie wordt versterkt door de vaststelling dat u eigenlijk helemaal niet op de hoogte was van organisaties of problemen van andere lesbische vrouwen in Oeganda (zie gehoor CGVS, p. 10, 11). U verklaart nooit lid geweest te zijn van enige organisatie die opkomt voor de rechten van LGBTI, wat op zich nog aannemelijk is in een land als Oeganda, maar u verklaart dit door te stellen dat u enkel bezig was met uw eigen leven en u zich niet moeide met wat niet over u ging (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaart bovendien niets van de regels en wetten over homoseksualiteit in Oeganda geweten te hebben en het u niet aangetrokken te hebben (zie gehoor CGVS, p. 10). Deze verklaringen komen allerm minst doorleefd over voor iemand die verklaart een lesbische relatie gehad te hebben in een land als Oeganda, nog wel met een vrouw die blijkbaar zelf actief was in een dergelijke organisatie (zie gehoor CGVS, p. 6).

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde 3 jaar durende lesbische relatie met S.. Hoewel u verklaarde gedurende ongeveer drie jaar een relatie gehad te hebben met S. en zelfs regelmatig bij S. te hebben ingewoond (zie gehoor CGVS, p. 2, 9), weet u opmerkelijk weinig van haar. Zo weet u niets over haar familie, u weet niet waar haar ouders wonen en of ze broers of zussen heeft (zie gehoor CGVS, p. 12). U zegt dat ze daar nooit over sprak en dat u er ook nooit naar vroeg (zie gehoor CGVS, p. 12), wat toch merkwaardig is als men zolang een hechte relatie heeft. U weet ook niet of haar familie al dan niet op de hoogte was van haar geaardheid of wanneer S. zelf haar geaardheid ontdekt had (zie gehoor CGVS, p. 12), wat evenzeer merkwaardig is aangezien men in een land als Oeganda, waar het praten over dergelijke zaken taboe is, net zou verwachten dat zo iets binnen de relatie net wel wordt besproken, zeker aangezien uw partner actief lid van een organisatie voor mensen met een homoseksuele geaardheid blijkt te zijn. Ook over deze organisatie blijkt u echter niets te weten (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart zelfs niet geweten te hebben dat S. van dergelijke organisatie lid was, tot L. het u na haar dood vertelde (zie gehoor CGVS, p. 6). Ten slotte weet u niet hoe S. de huur van het appartement betaalde waar jullie woonden (zie gehoor CGVS, p.9) en of S. nog werkte naast haar studies (zie gehoor CGVS, p. 12). Gelet op bovenstaande vaststellingen in verband met uw onwetendheid over de persoon van S., kan geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen dat u met S. een relatie had.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat, zoals hierboven ook reeds bleek, uw kennis van de situatie van homoseksuelen in Oeganda zeer beperkt was (zie gehoor CGVS, p. 9-11). U gaf grif toe er niet mee bezig geweest te zijn en er niets over geweten te hebben. Dit staat in schril contrast met uw plotse interesse voor de situatie van homoseksuelen in Oeganda sinds uw aankomst in België. U doet blijkbaar opzoeken op het internet naar de situatie van homoseksuelen in Oeganda en hebt zich aangesloten bij een organisatie voor LGBTI in België (zie gehoor CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze nogal plotse interesse, verklaart u merkwaardig genoeg dat u in Oeganda niet naar zo'n organisatie ging omdat 'als je geen probleem hebt ga je niet maar bij problemen ga je wel' (zie gehoor CGVS, p. 11), waarmee u dus eigenlijk stelt in Oeganda geen problemen gehad te hebben.

Al deze elementen laten toe geen geloof te hechten aan uw verklaringen met betrekking tot uw lesbische geaardheid en bijgevolg ook niet aan de problemen die daaruit zouden voortgekomen zijn in Oeganda.

Wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen ook nog enkele opmerkingen worden gemaakt. Vooreerst is het totaal onaannemelijk dat u de beweerde verkrachting door Bobby aan niemand zou gemeld hebben. Uw verklaring dat u het niet aan S. wou vertellen omdat u niet wist wat ze zou doen en omdat u haar niet wou kwetsen omdat haar vrienden, Bobby en Sammy, betrouwde (zie gehoor CGVS, p. 7), is totaal niet aannemelijk. Ook uw bewering dat u het niet aan uw moeder kon zeggen omdat u een week niet naar huis was gegaan en haar na een week niet plots slecht nieuws kon brengen (zie gehoor CGVS, p. 7), biedt geen verklaring voor het niet bespreken van een dergelijk ernstig probleem. U liet ten slotte ook na de politie op de hoogte te brengen omdat u vond dat u niemand kon aangeven aangezien Bobby al vertrokken was (zie gehoor CGVS, p. 8).

Verder is het merkwaardig dat u verklaarde niet te weten wat er met uw tante gebeurd is nadat een menigte u bij haar was komen zoeken (zie gehoor CGVS, p. 8). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) stelde u echter dat ze werd gearresteerd door de politie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ dd. 22/3/2012, p.3). Gevraagd of u niet gevraagd hebt aan L., bij wie u verbleef, om te weten te komen wat de situatie van uw tante was, verklaart u dat u dit niet deed (zie gehoor CGVS, p. 8), wat toch merkwaardig is gezien het belang dat u hecht aan familie en gezien de steun die u van uw tante kreeg (zie gehoor CGVS, p. 7, 14). Ten slotte verklaarde u voor de DVZ dat u, nadat u het huis van uw tante verliet, bij vrienden van S. verbleef die u in contact brachten met L. die u zou helpen en uw reis regelde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ dd. 22/3/2012, p.3). Merkwaardig genoeg verklaarde u voor het CGVS net dat het L. was bij wie u de hele tijd (een jaar) verbleef en die iets regelde met een mevrouw die u naar België bracht (zie gehoor CGVS, p. 5-6).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen dermate aan dat aan het geheel ervan geen geloof meer kan worden gehecht.

Wat betreft uw verklaringen dat u als alleenstaande moeder gevoelens van schaamte hebt omdat mensen vragen naar de vader van uw zoon, kan worden opgemerkt dat gevoelens van schaamte bezwaarlijk voldoende kunnen geacht worden om een bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie of een subsidiaire bescherming te moeten bieden.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of vervolgingsfeiten kunnen bewijzen of ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert als enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting, een manifeste appreciatiefout, de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de rechten van de mens en machtsoverschrijding. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat, eerste onderdeel, verzoekster een alleenstaande vrouw met een kind is, tweede onderdeel, onderzoek van artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet en derde onderdeel, schending van artikel 48/4, b) van de vreemdelingenwet en schending van artikel 3 EVRM.

2.3. Waar verzoekster poneert dat de beslissing met “machtsoverschrijding” is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar lesbische geaardheid en de hieruit resulterende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.2.1. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal hier niet ingaat op feitelijkheden maar op een subjectieve beleving door een persoon van zijn seksuele geaardheid, dat de bestreden beslissing kennelijk haar bevoegdheid te buiten gaat door de gevoelens en gedachten van verzoekster te gaan interpreteren en een verklaring te geven die sterk “gekleurd” is en niet op objectieve elementen steunt en dat het niet toekomt aan de commissaris-generaal om te stellen welke denkpatronen en gevoelens “normaal” zouden zijn bij een seksuele geaardheid.

Indien verzoekster meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kon besloten worden dat verzoekster niet lesbisch is, dan laat ze na aan te geven waaruit dit dan wel moet blijken. Immers het administratief dossier bevat geen gegevens die aantonen of toelaten te geloven dat verzoekster een partner had, laat staan een jarenlange relatie en nog minder met een persoon van hetzelfde geslacht. Wel blijkt verzoekster een (seksuele) relatie gehad te hebben met een man van wie ze een kind heeft.

Voorts veronderstelt homoseksualiteit, *in casu* een lesbische geaardheid, geen theoretische, verstandelijke beslissing, ingegeven door de keuze niet met een man samen te zijn omwille van het geruzie onder tieners over jongens, doch een feitelijke, aangeboren voorkeur en voorliefde voor personen van hetzelfde geslacht.

Hieruit volgt dan ook een bijzondere interesse voor de situatie van homoseksuelen terwijl verzoekster die omwille van een seksuele geaardheid naar België vlucht, geen interesse vertoonde in de maatschappelijke en juridische positie van homoseksuelen in haar land van herkomst en niet minstens heeft nagegaan of homoseksualiteit strafbaar was en welke straffen hierop stonden. Verzoeksters verschoning in het verzoekschrift dat het *“geen evident gegeven is om hier info over te verkrijgen op een open manier temeer nu ook verschillende NGO’s worden verboden”*, overtuigt aldus geenszins, en niet in het minst omdat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze niet op de hoogte was omdat het haar niet interesseerde en niet omwille van een taboesfeer zoals het verzoekschrift voorhoudt (*“Ik was enkel bezig met mijn eigen leven. Ik moeide me niet met wat niet over mij ging.”* CGVS gehoor p. 9). Daarbij wordt verzoekster in de bestreden beslissing niet verweten dat ze in België wel actief informatie opgezocht heeft (Laatste Nieuws en *Amnesty International*), doch wordt terecht vastgesteld dat dit in schril contrast staat met haar voorgaande desinteresse en nalatigheid ter zake en dit terwijl ze, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, wel toegang had tot degelijke informatie nu haar partner die hoger onderwijs volgde, actief was in een organisatie die zich inzette voor de homoseksuele gemeenschap.

3.2.2. Bovendien is het redelijk te veronderstellen dat men een bijzondere belangstelling toont voor de partner waarmee men jarenlang een relatie heeft. Dit is niet het geval. Verzoekster voert aan dat ze regelmatig verbleef bij haar vriendin doch daar niet permanent inwoonde, waardoor het onredelijk is om van verzoekster te verwachten dat zij nadere informatie over de familie van S. kon geven, hun woonplaats of zou moeten weten of de familie van S. op de hoogte was van haar lesbische geaardheid. Verzoekster werd evenmin door S. op de hoogte gesteld van haar lidmaatschap van een organisatie voor mensen met een homoseksuele geaardheid, hetgeen eveneens perfect te verantwoorden is door het taboe dat hier op rust (zelfs binnen een relatie) of uit schrik dat dit gegeven zou kenbaar worden. Van verzoekster kan moeilijk verwacht worden dat zij perfect wist hoe S. de huur van het appartement betaalde of welke werkzaamheden zij nog verrichtte naast haar studies temeer verzoekster nog minderjarig was toen zij deze relatie is gestart.

Dat verzoekster minderjarig was en er een taboe heerste op homoseksualiteit, kan niet verschonen dat verzoekster dermate onwetend is over haar partner. Immers het is net eigen aan een liefdesrelatie dat men alle (belangrijke) zaken met elkaar bespreekt en betrokken is bij elkaars levensverhaal en levensomstandigheden, zeker indien men hierin anders is dan de rest van de samenleving. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk een bijzondere band te hebben met een vrouw. Ten slotte toont verzoekster evenmin aan dat S. werd gedood omwille van haar lesbische relatie terwijl dit een publiek gebeuren was, S. aangesloten was bij een organisatie voor homoseksuelen en ook de pers dergelijke feiten rapporteert.

3.3. Verzoekster weerlegt evenmin de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden inzake het lot van de tante en haar verblijf nadien, dewelke de Raad bijtreedt, noch heeft verzoekster op de DVZ gesproken over de publieke ruzie met S. waarbij S. verklapte dat zij lesbisch waren en de verbolgen menigte die hen daarop aanviel en sloeg, waarop een vrouw verzoekster redde en haar 5.000 gaf waarmee ze naar haar tante vluchtte (gehoor p. 5).

3.4. De Raad benadrukt verder dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Verzoekster beperkt zich hier tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming is geenszins af te leiden dat verzoekster een alleenstaande vrouw is met een kind. Nochtans blijkt een alleenstaande vrouw en zeker deze met een lesbische seksuele geaardheid een kwetsbare categorie. Verzoekster komt in aanmerking voor de subsidiaire bescherming zeker nu uit de voorgebrachte informatie de gevaarlijke situatie blijkt van mensen in Oeganda van wie hun andere seksuele geaardheid is gekend. Een bescherming van de eigen autoriteiten is onmogelijk temeer er zelf recent wetsvoorstellen werden ingediend om homoseksualiteit te bestraffen met de doodstraf en NGO's die opkomen voor deze belangen werden verboden.

4.2. Verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b), net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster licht niet toe waarom een alleenstaande vrouw met kind in een bijzondere situatie zou verkeren in Oeganda. Aangezien verzoeksters lesbische geaardheid niet geloofwaardig is, kan zij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet werd er getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.4. Verzoekster beroept zich op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch toont niet aan dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin of dat er in Oeganda sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.5. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK